

မျိုး

ချစ်သူကြားမှာတိမ်ပဝါခြား

အခန်း (၁)

ရပ်ကွက်လူကြီး ဦးအောင်ကြီးတစ်ယောက် မလိမ်မိုး မလိမ္မာ အလှူဒါယကာနှစ်ယောက်ကို ကြည့်နေရင်းက ပြဿနာကို ဘယ်ကစဖြေရှင်းရမလဲ မသိတော့။ ဘယ်ညာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေကြသော ဦးအုန်းခိုင်နှင့် ဦးမောင်ကြီးက မျက်နှာထားက ခပ်တည်တည်ရယ်။ ဦးအုန်းခိုင်ဇနီး ဒေါ်ဖြူလတ်ကတော့ ခဏခဏ ရောက်နေတဲ့ ရပ်ကွက်ရုံးကိုရော ရပ်ကွက်လူကြီးကိုပါ အားနာတယ် ထင်ပါရဲ့ ခေါင်းကြီးငုံ့လို့ ။ ဦးမောင်ကြီးဇနီး ဒေါ်အေးကြွယ်လည်း ဘာထူးလဲ တူတူပဲ။ ခေါင်းကြီးငုံ့လို့ ။ ဦးအုန်းခိုင် သမီး ဖြူဖြူခိုင်ကို နေထူးမောင် မသိမသာ အကဲခတ်နေတုန်း ရပ်ကွက်လူကြီး ဦးအောင်ကြီးက ...

“ ဟင်း ... ကလေးတွေ မဟုတ်တော့လည်း ကျွန်တော်က ပြောရခက်တယ်ဗျာ ... တစ်ခါလည်း မဟုတ်ဘူး ... ခဏခဏ ရပ်ကွက်ရုံးရောက်နေကြတာ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်က အိမ်ပြောင်းမှ ပဲ ရုံးရောက်တာ သက်သာမယ် ”

ဦးအောင်ကြီးက မထူးတော့တဲ့ အဆုံး စိတ်ညစ်နေတဲ့ လေသံကြီးနဲ့ ဝမ်းနည်းပက်လက် ပြောလိုက်တော့ ဦးအုန်းခိုင်က

“ ကျွန်တော်တို့ ကတော့ မပြောင်းနိုင်ဘူး ကိုအောင်ကြီး လူမှန်းသိစကတည်းက ဒီမှာ နေ ဒီမှာ ကြီးပြီး အိမ်ထောင်ကျလာတာ ပြောင်းမယ့်ပြောင်း သူတို့ ကိုသာ ပြောင်းခိုင်း ... ”

ဦးအုန်းခိုင်စကားကြောင့် ဦးမောင်ကြီး ဒေါသထွက်သွားပြီး ...

“ ဟေ့ ... မင်း ဒီလိုမပြောနဲ့ အုန်းခိုင် ... မင်းနဲ့ ငါနဲ့ က ဒီရပ်ကွက်
ထဲမှာ ပဲ ကြီးလာတာ ... မင်းသာ အိမ်ထောင်ကျတာစောလို့ ... ပြောင်း
မယ့်ပြောင်း မင်းသာပြောင်းသင့်တာ ”

“ အောင်မယ် ... ငါတို့ က ဘာကိစ္စနဲ့ ပြောင်းရမှာ လဲ ...
မင်းသာပြောင်းရမှာ ... ”

“ မပြောင်းဘူးကွာ ... ဘာဖြစ်ချင်လဲ ... မင်း မြေကွက်ထဲနေ၊ နေ
တာ မို့လို့ လား ... ”

ဦးမောင်ကြီးနှင့် ဦးအောင်ခိုင်တို့ စကားကို ဦးအောင်ကြီး စိတ်ညစ်
သွားပြီး သက်ပြင်းရှည်ချလိုက်သည်။

“ ကဲ ... ကဲ ... ဘယ်သူမှ လည်း မပြောင်းကြနဲ့ တော့နော် ကျွန်
တော်ပဲ ပြောင်းပါတော့မယ် ”

ဦးမောင်ကြီးက စာရင်းစာအုပ်များ စုကိုင်ကာ ပြောလိုက်သဖြင့် ဦး
အုန်းခိုင်နှင့် ဦးမောင်ကြီးတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ပေစော
င်းစောင်းနှင့် ကြည့်ပြီး ပြိုင်တူပြောမိ၏။

“ နောက်တစ်ခါ မဖြစ်စေရဘူးဗျာ ... ”

ဖြူဖြူခိုင် အ လုပ်သွားရန် ကားဂိတ်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။ နေထူးမောင်
ကလည်း ဒီအကွက်ပဲ ဟိုကချောင်းလိုက်၊ ဒီကချောင်းလိုက်နဲ့ စောင့်နေ
တာ။ တစ်ခါတလေတော့လည်း အိမ်ထဲကနေချောင်းပါလျက် ဖြူဖြူရဲ့
အဖေ ဦးအုန်းခိုင်ကြီးက ရှိနေသေးတော့ သိပ်မလွတ်လပ်လှဘူး။ ဦးအု
န်းခိုင်က နေထူးမောင်နဲ့ ဦးမောင်ကြီးတို့ သားအဖကိုသာ မကြည်တာ
ဒေါ်အေးကြွယ်နဲ့ ကျ မီးကိုသေလို့ ။ အကြောင်းရှိတာကိုး။

ဦးမောင်ကြီးပြောသလိုဆို ဖြူဖြူခိုင်နဲ့ နေထူးမောင်က အမေမတူ အဖေကွဲ မောင်နှမနီးနီးလောက်ကို တော်တယ်ဆိုလားပဲ။ ဦးအုန်းခိုင် ဝင်နှောင့်လိုက်လို့ အခုလို တစ်မြေကွက်ထဲ နှစ်အိမ်ခွဲပြီး နေ၊ နေကြတာ။ ဟိုအရင်က အကြောင်းတွေဆိုပါတော့။ ဦးအုန်းခိုင်က သူ့သမီးကို ပြောချင်မှ ပြောလိမ့်မှာ ။ ဦးမောင်ကြီးကတော့ နေထူးမောင်ကို ဇာတ်ရည်လည်အောင် လူမှန်းသိတတ်စကတည်းက ညအိပ်ရာဝင် ပုံပြင်လို ပြော၊ ပြောနေတာ။ နေထူးမောင်က မမှတ်မိဘဲ နေမလား။ ဇာတ်လမ်းက အရှုပ်ကြီးမဟုတ်ပေမယ့် သူတို့ ဘာသာ သူတို့ ရှင်းလို့ မရတာ။ ဒီလိုလေ ...

ဦးအုန်းခိုင်နဲ့ ဦးမောင်ကြီးက ငယ်မွေးခြံပေါက် ပုဆိုးကွင်းသိုင်း ဒိုးပစ်ဖက်တဲ့ ။ သူငယ်ချင်းတွေ။ ပညာတတ်သလားဆိုတော့ နှစ်ယောက်စလုံးက ဘုန်းကြီးကျောင်းသား အဆင့်မျှသာ။ သို့ပေမယ့် အသက်ကလေး ရလာတော့ ချစ်သူကိုယ်စီထားခဲ့ကြတယ်ပေါ့။ ဦးအုန်းခိုင်က ငယ်ငယ်ကတည်းက မိဘဆွေမျိုး မရှိရှာလို့ ဦးပေါက်ဖော်ဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးက မွေးစားထားတာ။ ဦးပေါက်ဖော်မှာ သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ အခု ဦးအုန်းခိုင်ရဲ့ ဇနီး ဒေါ်ဖြူလတ်ပေါ့။ အစကတော့ ဦးအုန်းခိုင်ကပဲ ဒေါ်ဖြူလတ်နဲ့ ဦးမောင်ကြီးကို အောင်သွယ် ပေးခဲ့တာ။ ဦးမောင်ကြီးကလည်း ဒေါ်အေးကြွယ်နဲ့ ဦးအုန်းခိုင်ကို အောင်သွယ် ပေးခဲ့တာ။ ဦးမောင်ကြီးကလည်း ဒေါ်အေးကြွယ်နဲ့ ဦးအုန်းခိုင်ကို ချိန်းချိန်းပေးတာ။ အဲ့သလို အဆင်ချောနေပါရက်နဲ့ တစ်နေ့တော့ ဦးပေါက်ဖော်ကြီး အိပ်ရာထဲလဲပါလေရော့။ အသက်ကြီးလာတော့လည်း ရောဂါတိုးလာမှာ ပေါ့။ သူ့သမီးကို ဦးအုန်းခိုင်လက်ထဲ အပ်သွားပြီးမှ ဆုံးသွားရှာတယ်။ အဲဒါကို ဦးမောင်ကြီးက မကျေမနပ်ဖြစ်တာပဲ။ တကယ်ဆို ဦးအုန်းခိုင်က ဘယ်အချိန်ကတည်းက မျက်စောင်းထိုးနေမှန်း မသိတဲ့ ဒေါ်ဖြူလတ် ကောက်

ယူလိုက်တာနဲ့ ဦးမောင်ကြီးဆိုတာ ဆွေ့ဆွေ့ခုန် မနာလိုဖြစ်ပြီး မရ၊ ရ
တာနဲ့ ကလဲ့စားချေမဟဲ့ဆိုရင်း ဒေါ်အေးကြွယ်ကို လက်ထပ်လိုက်တာပဲ
။ ဒါကြောင့် ဦးမောင်ကြီးက နေထူးမောင်ကို ပြောတာ။ ဒေါ်ဖြူလတ်ဆို
တာ မင်းရဲ့ မတော်ရတဲ့ အမေ ... ဟိုပထွေးကောင်ကို လမ်းတွေ့တောင်
မနှုတ်ဆက်နဲ့ တဲ့ ။ နောက်ပြီး သူ့သမီးတော့ ရအောင်ယူရမယ်ဆိုပြီး ည
အိပ်ရာဝင်တိုင်း နှုတ်တိုက်သင်ပေးသေးတယ်။ အဲဒီတုန်းက နေထူး
မောင် မှတ်မိသေးတယ်။ အိပ်ရာဝင်ပြီဆို ...

“ ကျွန်တော်တို့ သည် ... ”

“ ကျွန်တော်တို့ သည် ... ”

“ တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးအတွက် သစ္စာအရင်းခံတည်ကာ ... ”

“ တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးအတွက် သစ္စာအရင်းခံတည်ကာ ... ”

“ သစ္စာမဲ့သော ဦးအုန်းခိုင်၏ သမီးကို ကလဲ့စားချေသည့် အနေဖြင့်
... ”

“ သစ္စာမဲ့သော ဦးအုန်းခိုင်၏ သမီးကို ကလဲ့စားချေသည့် အနေဖြင့်
... ”

“ ရအောင် ယူပါမည်ဟု သံမိဋ္ဌာန်ချမှတ်ပါသည် ... ”

“ ဖေဖေ ... ရအောင်ယူရမှာ လား မယူရင်ရော မရဘူးလား ”

“ မရှည်နဲ့ ... ငါဆိုသလို လိုက်ဆို ... နားရင်း ထအုပ်လိုက်ရ ”

“ ဟုတ် ... ရအောင်ယူပါမည်ဟု သံမိဋ္ဌာန်ချမှတ်ပါသည် ”

အဲ့သလို စိတ်ကြီးတဲ့ ဦးမောင်ကြီးပဲ။ မနက်ဆိုရင် နေထူးမောင်ကို
လာနှိုးပြီး ပြောလိုက်သေးသည် ။

“ ဟေ့ကောင် ... ထတော့ အုန်းခိုင်သမီး အ လုပ်သွားတော့မယ် ”

အဲဒါ ဖြူဖြူခိုင် အ လုပ်သွားတဲ့ နေ့တိုင်းပဲ လာလာနှိုးတာ။ အခုလည်း ဦးမောင်ကြီးရဲ့ တွန်းပို့ချက်နဲ့ ဖြူဖြူခိုင် အ လုပ်သွားရာ ဆီကို ကဆုန်ပေါက် အပြေးနှင်ခဲ့ရပြီ။ ဖြူဖြူခိုင်ကတော့ မသိ။ သူ့ ထမင်းချိုင့် သူဆွဲ ... သူ့လမ်း သူသွားပြီး ရှေ့ပဲ ကြည့်တာ။ နောက်လည်း လှည့်မကြည့်ဘူး။ နောက်ကနေ တောက်တဲ့ လို လိုက်နေတဲ့ နေထူးမောင်ကသာ ခေါ်ဖို့ ရင်ထိတ်နေတာ။ ဖြူဖြူခိုင်က နေထူးမောင်ထက် နှစ်နှစ်လောက် အသက်ကြီးတော့ ကြောက်တာလည်း ပါတယ်လေ။ မခေါ်ရဲ ခေါ်ရဲနဲ့ ...

“ ဟို ဟာ ... ဟိုဒင်း ... ဟိုရှေ့က မမ ... မမ ”

ဒီတော့မှ ဖြူဖြူခိုင်က နောက်ကိုလှည့်ကြည့်တယ်။ ပြီးမှ

“ ဘာကိစ္စလဲ ... ”

“ အဲ ... ဟိုဒင်းလေ ... ကျွန်တော်လေ ... ”

“ ပြောလေ ... မောင်လေး ... ”

ဖြူဖြူခိုင်ဘက်က အအလံဖြူပြမှ နေထူးမောင်ရင်ထဲ အရှိန်တွေတက်လာတော့တယ်။ ဖြူဖြူခိုင် ဘေးကို ကပ်လိုက်ပြီး ...

“ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးချင်လို့ ... ”

“ အစ်မ သွားတတ်ပါတယ် မောင်လေးရဲ့ ... ”

“ ဟုတ်ဖူးလေ ... ဟိုဟာ ... ”

နေထူးမောင် စိတ်ညစ်သွားတယ်။ သူ သွားတတ်တာတော့ ကိုယ်လည်း သိတာပေါ့။ လိုက်ပို့ပေးချင်လို့ ပါဆိုမှ ... ဘယ်လိုဆက်ပြောရမလဲ တောင် မသိတော့ဘူး။ ခပ်တည်တည်နဲ့ ...

“ကျွန်တော် မမကို လိုက်ပို့ပေးချင်လို့ ပါ ...”

ဖြူဖြူခိုင် တစ်ချက် စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ ...

“သဘောပဲလေ ...”

“မမ ... ထမင်းချိုင့် ကျွန်တော့်ကိုပေး ...”

နေထူးမောင်က ဖြူဖြူခိုင်လက်ထဲက ထမင်းချိုင့်ကို လှမ်းယူလိုက်တယ်။ ဖြူဖြူခိုင်က ခဏနေမှ နေထူးမောင်ကို ငဲ့ကြည့်ရင်း ...

“မောင်လေး နာမည်က ဘယ်သူ ...”

“ကျွန်တော် နေထူးမောင်ပါ မမ ...”

“ဪ ... ခြေရင်းအိမ်က မဟုတ်လား ... ဒါကြောင့် အစ်မ မင်းကို မြင်ဖူးပါတယ်လို့ ကြည့်နေတာ ...”

နေထူးမောင် စိတ်လေသွားပြန်တယ်။ ဒါတောင် တစ်လမ်းထဲနေပြီး ခြေရင်းခေါင်းရင်း နေပေလို့ ပဲ ... အေးပေါ့လေ ... သူနဲ့ ကလည်း ဆုံနေကြမှ မဟုတ်တာ။ ရပ်ကွက်ရုံးမှာ တောင် တစ်ခါပဲ ဆုံဖူးတာ ... အဲဒါတောင် သူရုံးပိတ်ရက်မို့ လိုက်လာပုံရတယ်။ နေထူးမောင်ကတော့ ဟိုးငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဖြူဖြူခိုင်နာမည်ကို နေကြာစေ့ဝါးသလို နှုတ်တိုက်ရနေပြီးသား။ အဖေချင်းကသာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ခလုတ်တိုက်နေကြတာ။ ဖြူဖြူခိုင်ကတော့ နေထူးမောင်ကို သမားရိုးကျ ဆက်ဆံသားပဲ။ ခဏနေမှ ဖြူဖြူခိုင်က ...

“မောင်လေးက ကျောင်းမပြီးသေးဘူး ထင်တယ်နော် ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် Second Year အဝေးသင်ပါ ”

“ဪ ...”

ဖြူဖြူခိုင်က ‘ ဪ ‘ ဆိုပြီး ခေါင်းလေးညိတ်နေရဲ့ ။ ကားဂိတ်မှာ လူတွေက တဖြည်းဖြည်း များ လာတော့ နေထူးမောင်နဲ့ ဖြူဖြူခိုင် ပို နီးနီးကပ်ကပ် ရပ်ဖြစ်သွားတယ်။ ဖြူဖြူခိုင်ဆီက ရေမွှေးနံ့လေးကို ရှူ လိုက်ရင်း နေထူးမောင် ရင်ခုန်သံတွေ မြန်လာတယ်။ ကောင်းခန်းရောက်ရင် လူဆိုးဝင်တာ ဇာတ်လမ်းတွေထဲမှာ ပဲလေ။ ဒီမှာ တော့ လူဆိုးဝင်စရာ မရှိဘူး။ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဝတ္ထုထဲကလို တရွေ့ရွေ့နဲ့ ရောက်လာတဲ့ ဘတ်စ်ကားကြီးပဲ တိုးဝင်လာတယ်။ နေထူးမောင်နဲ့ အတူတူ ဖြူဖြူခိုင် ပါ ဘတ်စ်ကားပေါ်တက်ရင်း စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့ခဲ့ကြသည် ။

*